

DE ERFENIS

Henriette Power

De erfenis

Voor JP,
Il y a longtemps que je t'aime

Eerste druk 2013
Zevende druk 2019

ISBN 978-90-225-8632-7
ISBN 978-94-6023-883-3 (e-book)
NUR 302

Oorspronkelijke titel: *The Clover House*
Oorspronkelijke uitgever: Ballantine Books, Random House, Inc.
All rights reserved
Vertaling: Fanneke Cnossen, Gerdien Beelen, Sjoukje de Graaf, Henk van Bakel
Omslagontwerp: DPS Design & Prepress Studio, Amsterdam
Omslagbeeld: Haywood Magee / Getty Images
Boekverzorging: Asterisk*, Amsterdam

© 2013 by Henriette Lazaridis Power
© 2013 voor de Nederlandse taal: Meulenhoff Boekeryj bv, Amsterdam

Niets uit deze uitgave mag openbaar worden gemaakt door middel van druk, fotokopie, internet of op welke andere wijze ook, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

We rapen dingen op, maar verliezen ze ook weer, als reizigers die alles in hun armen moeten meedragen, en wat we laten vallen, wordt weer opgeraapt door degenen achter ons. De stoet is heel lang en het leven is heel kort. Tijdens de tocht sterven we. Maar buiten die tocht is er niets, dus daaraan kan niets verloren gaan.

– Tom Stoppard, *Arcadia*

Callie

Februari 2000

Op die zeldzame momenten dat ze de wereld om haar heen niet onder controle had, gaf mijn moeder de schuld vierkant aan Amerika, het land waarnaar ze in 1959 met tegenzin vanuit Griekenland was geëmigreerd. Mijn vader kaatste dan terug dat in Griekenland ook niet alles koek en ei was, maar ze negeerde hem, want hij was een Amerikaan.

Ze hadden elkaar in 1955 in Griekenland ontmoet, toen mijn vader in Athene gelegerd was in het kader van de Amerikaanse missie, waar ze vanwege het Marshallplan wegen bouwden en bruggen repareerden. Vier jaar lang leidden ze een ravissant leven vol feestjes en danspartijen, in een stad die hard aan de weg timmerde om de gevolgen van de Tweede Wereldoorlog van zich af te schudden, evenals de burgeroorlog die daarop volgde. Toen ze eenmaal getrouwd waren en het tijd was om te kiezen in welk land ze gingen wonen, trok mijn vader aan het langste eind. Hij vloog er eerder dan mijn moeder naartoe om het enige huis te kopen waar ze ooit in zouden wonen. Toen ze zich bij hem voegde in de keurige voorstad van het provinciaalse Boston, waar ze niemand kende en weinig begreep van het Amerikaanse leven, reageerde mijn moeder prompt en stellig. Om deze, in haar ogen afstotelijke wereld buiten te sluiten, haalde ze het bruine papier uit de verhuisdozen en plakte dat voor elk raam van hun bungalow.

Ze bleef binnen, foeterde op mijn vader en op alles waarvan ze wist dat het zich aan de andere kant van het papier bevond. Ze staarde nijdig naar de schaduwen van de buurtkinderen als die vanuit hun tuin door die van haar renden. Ze hingen rond bij de

afgeplakte ramen, terwijl ze zich afvroegen wat daarbinnen verborgen was. Zij sloeg dat schimmentheater gade en moest denken aan de *Karagiozis*-poppenspelen die ze als kind had gezien.

Na een week haalde mijn vader het papier weg. Hij nam haar mee naar het raam en dwong haar naar het smaragdgroene gazon en de dikke knoppen in de kornoelje te kijken.

‘Kijk nou eens,’ zei hij, bijna in tranen. ‘Wat prachtig dat is.’

Zij vond dat helemaal niet. In gedachten had mijn moeder die met papier afgeplakte kamer nooit echt verlaten. En gedurende mijn hele jeugd heb ik mijn best gedaan om door haar uitgenodigd te worden om bij haar te mogen zijn in het Griekenland van haar verbeelding en dat ze zich herinnerde.

Ik ken dit verhaal over de met papier afgeplakte ramen omdat mijn vader het me voor zijn dood heeft verteld, inmiddels zo’n tien jaar geleden. Ik weet niet waarom hij het me vertelde. We zagen elkaar niet zo vaak, dus het was vast belangrijk voor hem dat ik het wist. Misschien wist hij dat als hij eenmaal was gestorven ik alleen met mijn moeders verhalen zou achterblijven. Misschien wist hij dat het beter voor me was dat ze wat werden afgezwakt.

Want gedurende mijn hele jeugd, totdat hij het hele project opgaf en vertrok, heeft hij gezien hoe ik bij mijn moeder om de verhalen bedelde die ik uit mijn hoofd leerde; over het statige huis in de stad Patras, waar mijn moeder, haar zussen en broer konden doen wat ze wilden, onder de welwillende blik van hun elegante ouders; over de boerderij op het platteland, waar de kinderen de hele dag in bomen klommen en vers fruit aten. Mijn moeder wilde altijd maar wat graag tegemoetkomen aan mijn verzoeken. Dan haalde ze onder het praten een pot sinaasappelmarmelade tevoorschijn en lepelde de lekkernij die ze van onze zomerse vakantie in Griekenland had meegebracht in een kom, waar we samen uit aten. Ik vond het eigenlijk niet zo lekker – de zoete siroop kon het amper winnen van de bittere citrusvruchten – maar ik wachtte op mijn beurt met de lepel, blij dat ik bij mijn moeder zat en me kon laven aan haar herinneringen aan betere tijden en plekken.

Soms drong ik er bij haar op aan om een stukje geschiedenis op te helderen of om een detail nader toe te lichten.

‘Wat?’ zei ze dan, en dan draaide ze zich met een verschrikte blik naar me toe. ‘Wat zei je?’

En dan deed ik alsof ik niet had gemerkt dat ze mij helemaal was vergeten. Feitelijk vertelde ze de verhalen helemaal niet aan mij; ze sprak eenvoudigweg in mijn bijzijn hardop uit waaraan ze ongeveer elke minuut van de dag dacht.

Op een zaterdagmiddag in Boston, eind februari, gaat de telefoon en ik herken het netnummer van Patras. Vlak nadat ze weduwe is geworden, is mijn moeder daarnaartoe terugverhuisd, en sindsdien spreken we elkaar slechts met grote tussenpozen via de telefoon. Zo is het beter. Ons laatste telefoongesprek van een aantal weken geleden eindigde ermee dat ze klaagde over haar twee zussen, dat ze zo grof deden, vrouwen die voor mij nooit anders dan lief zijn geweest.

Ik laat de telefoon rinkelen, maar ga op de bank zitten en dwing mezelf ten slotte op te nemen. Tot mijn verbazing hoor ik aan de andere kant van de lijn de stem van mijn nicht Aliki.

‘Calliope,’ zegt ze.

De korte o-klank in haar Griekse uitspraak brengt me in een oogwenk naar een leven dat zich maar net aan de andere zijde van een dunne wand bevindt. Formeel heet ik Calliope Notaris Brown. Ik ben de laatste van een serie muzen in mijn moeders familie, zij is Clio, de dochter van Urania. Maar Callie Brown is mijn Amerikaanse alias. Daardoor kan ik mezelf gemakkelijker wijsmaken dat het Griekse deel van mij niet bestaat, dat ik met niemand anders in verbinding sta dan met de mensen en plekken die ik zelf kies. Nu heeft het geluid van één flinterdunne klinker dat allemaal weer opgerakeld. En Aliki’s alt roept ook de angst op dat ze belt om me te vertellen dat mijn moeder is overleden.

‘Aliki. Wat is er aan de hand?’ We hebben elkaar al een tijd niet gesproken, maar ik spreek als altijd Grieks met haar.

‘Het gaat om oom Nestor,’ zegt ze, haar typische, zangerige stem klinkt verdrietig. ‘Hij is dood.’

Ik voel opluchting dat het niet om mijn moeder gaat, ben dan verdrietig om Nestor en schaam me vervolgens voor mijn opluchting. Ik zie Nestor nog zo voor me, vijf jaar geleden heb ik hem

voor het laatst gezien, zijn krullende, zwarte haar doorstreept met wit. Beethoven speelt op de achtergrond. ‘Luister, Calliope. De pauken,’ fluistert hij, terwijl hij met zijn losse vuist in de lucht met de muziek mee slaat. Ik zit op zijn met fluweel beklede bank en we drinken rode wijn.

‘Wat is er gebeurd?’ Nestor moet nu rond de zeventig zijn. Maar ik weet zeker dat alleen een krankzinnig ongeluk hem geveld kan hebben.

‘Het was een hartaanval.’

‘Zijn hart?’

‘Ze ontdekten eervorig jaar dat hij het aan zijn hart had.’

Ik krijg helemaal een warm gezicht als ik me realiseer dat ik er geen idee van had dat hij ziek was. Ik beschouwde hem altijd als de krasse vrijgezel die bij slecht weer graag de Olympus mocht beklimmen of tijdens zijn lerarenvakanties ging skiën in de Franse Alpen.

‘Hij wilde niet dat iemand het wist,’ zegt ze.

‘Maar hij heeft het jou wel verteld.’

‘Als jij hier was geweest, Calliope, dan had hij het aan jou verteld. Hij was zo trots op je.’

‘Trots op me?’ Er borrelt een snikje op.

‘Paki,’ zegt ze, en ik glimlach om die oude bijnaam. Van Calliope naar Calliopaki – kleine Calliope – naar Paki.

‘Ik ben er. Wanneer is de begrafenis, Alik?’

‘Daarom bel ik.’

Ik vraag me nu opeens af waarom mijn moeder me eigenlijk niet heeft gebeld. Ik krijg even een beeld van haar, duizelig van verdriet, dikke ogen en niet in staat om een nummer te draaien. Maar die gedachte wordt in de kiem gesmoord. Mijn moeder toont geen akelige emoties.

‘De begrafenis is aanstaande maandag,’ zegt Alik. ‘Ik had je wel eerder willen bellen, maar ik dacht dat je moeder dat al had gedaan.’

‘Hoe laat?’

‘In de ochtend.’

Ik denk aan al de keren dat ik in mijn jeugd in de fel brandende middagzon van Athene aankwam.

‘Aliko, ik zal kijken welke vluchten er zijn, maar ik denk niet dat ik er op tijd kan zijn. Ik kan vast niet eerder dan morgen vertrekken.’

‘Dat geeft niet. Er is nog iets anders.’

‘Is alles goed met mijn moeder?’

‘Met haar is het prima.’ Er klinkt iets afgemeten in haar stem door en ik wilde dat ik snapte waarom. ‘Maar het gaat om het testament. Je moet naar Patras komen voor het testament.’ Ietwat schaapachtig legt ze uit dat Nestor zijn vierkante bungalow aan haar en haar man, Nikos, heeft nagelaten, maar de hele inboedel, met inbegrip van een stapel dozen en boeken, aan mij. Hij heeft ook twee miljoen drachmen aan me vermaakt, bijna zesduizend dollar, een aardig sommetje voor iemand die het zijn hele leven met een leraarsloonje heeft moeten doen. En met de huidige stand van mijn bankrekening ook een aardig sommetje voor mij.

‘Je moet komen om het formulier te tekenen,’ zegt ze. ‘De Aanvaarding van Nalatenschap.’

‘Aliko, het lijkt me heerlijk om te komen,’ zeg ik, en ik heb meteen spijt dat ik het zo formuleer. Het gaat om een sterfgeval in de familie, het is geen vakantie. ‘Maar ik geloof niet dat ik stante pede van mijn werk weg kan.’ Mijn baan behelst het inzamelen van geld voor een privéschool. Ik neem contact op met patriarchen met oud geld, wier namen maar een beetje traditioneler Noord-Amerikaans klinken dan die van mij. ‘Ik weet zeker dat ik het vanuit hier kan regelen. Het consulaat is vijf minuten lopen hiervandaan.’

‘Denk je echt dat je niet kunt komen?’ Ze klinkt nu bijna bezorgd.

‘Wat is er aan de hand, Aliko? Is er soms iets wat je me niet vertelt?’

‘Dat wil ik niet zeggen.’ Dit is niet de Aliko die ik me kan herinneren. Ze is drie jaar ouder dan ik, altijd rebels en ze neemt geen blad voor de mond. Vroeger sloeg ik haar aandachtig gade om te leren hoe je bij volwassenen voor jezelf moest opkomen, en later bij mannen, die haar te pas en te onpas naffloten.

‘Zeg het nou maar.’

‘Nou, volgens mij heeft je moeder je niet voor niets niet gebeld.’

Ik denk dat ze niet wilde dat je hier op tijd zou zijn, Paki. Ze doet heel raar over het feit dat Nestor die spullen aan jou heeft nagelaten.’

‘Hoe bedoel je “raar”?’

‘Alsof ze niet wil dat je ze krijgt. Of ze bekijkt. Ik denk dat zij heeft gedacht dat als ze nou maar lang genoeg wachtte met jou te vertellen dat hij is overleden, er wel een wettelijke manier zou zijn om die spullen zelf te houden.’

De telefoon kraakt; buiten, in Pinckney Street, slipt een auto met zijn wielen over de sneeuw.

‘Wauw,’ zeg ik.

‘Dus ik vind dat je moet proberen om toch te komen, Paki.’

‘Ja,’ zeg ik, en het is bijna een fluistering.

In Nestors woonkamer stonden langs de muren boekenkasten met heel veel boeken, maar vooral metalen cassettes met film- en geluidsbanden. Alle symfonieën van Beethoven, opgenomen van de radio; Nestors afdalingen van tientallen bergen, vastgelegd met zijn 8mm-camera. Als kind, als tiener, als student. Ik vond het fantastisch als hij me de films liet zien of de muziek voor me draaide. Maar ik vond het ’t allermooiste als hij zijn houten kisten met zee-schelpen openmaakte of me vertelde over zijn glazen flesjes waarin hij het zand bewaarde van stranden van over de hele wereld, allemaal met een etiket met daarop de vermelding van de plek en de datum waarop hij het had verzameld. Dan plantte hij me op de fluwelen bank en gaf me een flesje, zei tegen me dat ik me het strand in Noord-Afrika of Sardinië moest voorstellen, waar hij het vlak bij de branding had gevuld. Ik beloofde hem dat ik naar die plekken toe zou gaan en mijn eigen avonturen zou beleven. Maar daarin heb ik hem moeten teleurstellen, want ik besteedde meer tijd aan het rondgraven in mijn hoofd, waar ik een pad tussen hoop en overgave moest bedwingen, dan in een vreemd land. Ik vind het zo verdrietig dat mijn laatste herinneringen aan hem van vijf jaar geleden dateren. Ik weet dat ik Nestors trots, waar Aliki het over had om me te troosten, niet verdien.

‘Je moet je moeder bellen,’ zegt Aliki.

Mijn moeder had altijd kritiek op de chaos in het huis van haar broer en dreef de spot met zijn gewoonte om op zijn reizen

vreemde voorwerpen te verzamelen. Waarom zou ze in hemelsnaam die dingen nu opeens zelf willen hebben en er een stokje voor willen steken dat ik ze krijg?

‘Aliki, mag ik dan bij jou logeren?’

Even een aarzeling – ze weet wat mijn moeder vindt van zulk gebrek aan respect – en dan zegt ze tegen me dat ze me dolgraag weer wil zien.

Nadat ik haar beloofd heb dat ik haar zal bellen zodra ik mijn reisinformatie heb, nemen we afscheid en blijf ik nog even in het hoge vertrek naar de ruisende telefoon staan luisteren. Buiten waait een harde wind vanaf de rivier en mensen lopen met het hoofd gebogen tegen de kou, die ik door de ramen heen voel sijpelen.

Achter me rinkelen sleutels in het slot en Jona komt binnen, hij stampst kreunend met zijn voeten op de deurmat.

‘Cal, volgens mij heb ik geen gevoel meer in m’n neus,’ zegt hij. Ik hoor dat hij boodschappentassen neerzet, op het keukenaanrecht aan de andere kant van de ruimte.

‘Gaat het wel, Cal?’

Hij heeft zijn jasje en hoed opgehangen en zijn laarzen uitgedaan, en staat bij de deur naar me te kijken, zijn bruine haar valt over zijn ogen. Cal: mijn homerische muzennaam van vier lettergrepen gereduceerd tot iets wat klinkt als een cowboy of honkballspeler. Een mooie naam, vind ik.

‘Mijn nicht belde,’ zeg ik en ik gooi de telefoon op de bank. ‘Mijn oom is overleden.’

‘Welke?’

‘Ik heb er maar een. Mijn moeders jongere broer.’

Ik heb Jona Sullivan ontmoet bij een biertje in The Sevens en bijna twee jaar geleden ben ik naar zijn tweekamerappartement verhuisd, onder aan Beacon Hill. Hij weet niet veel van mijn familie en dat is mijn schuld, niet die van hem.

‘Wat naar, Cal.’ Hij komt naar me toe en omhelst me, drukt mijn armen tegen mijn lichaam. Zijn gezicht is koud.

‘Het gaat wel, hoor.’ Ik bevrijd me en begin de boodschappen uit te pakken. ‘Hij schijnt me wat spulletjes te hebben nagelaten. Ik moet naar Griekenland om een formulier te ondertekenen, zodat ik de erfenis in ontvangst kan nemen.’

‘Ga je dat doen?’

‘Ik heb Aliki net verteld van wel.’

‘Waarom klink je dan niet blij?’

‘Ik ben verdrietig over mijn oom.’

‘Daar trap ik niet in. Wat is er aan de hand?’

‘Het is ingewikkeld. Dat weet je best.’

‘Cal,’ zegt hij en hij loopt naar me toe.

‘Laten we het er nu niet over hebben, Jona.’ Ik probeer luchtig te klinken. ‘Trek maar een fles wijn open.’

‘Waar ben je dan bang voor?’

‘Wie zegt dat ik bang ben?’

‘Cal, ik ken je. Je steekt je kin naar voren, hangt de stoere meid uit, maar je bent duidelijk ergens bang voor.’

Hij omvat mijn kin met beide handen en trekt mijn gezicht naar zich toe. Ik laat toe dat hij me een kus geeft.

‘Oké,’ zeg ik. ‘Omdat ik er graag naartoe wil. Maar dit is nou precies waarom ik niet met mijn moeder praat. Als ik ga, hoop ik dat alles geweldig wordt, en dan weet zij het vervolgens weer voor elkaar te krijgen dat ik me afschuwelijk voel.’

‘Zie je nou hoe het werkt?’ zegt hij terwijl hij de kurk uit een fles witte wijn trekt. ‘Je vertelt me wat je dwarszit en daarna voel je je beter. Voel je je nu niet beter?’

Jona gelooft dat het zo eenvoudig ligt met emoties, alsof je ze zo uit een reusachtige doorzichtige beker kunt schenken. Behalve dat hij vergeet dat als de combinatie verkeerd is – of juist goed – alles tot een uitbarsting kan komen.

‘Ik voel me beter.’

Later vrijen we, geprikkeld door de rest van de witte wijn en een extra fles lekkere champagne, waar we op mijn vijfendertigste verjaardag niet aan toegekomen zijn. Ik ben vastbesloten om me door geen enkele gedachte aan mijn moeder in een sombere stemming te laten meesleuren die pas na dagen weer opklaart. Jona geniet van mijn agressie. Ik zie het in zijn ogen; hij geniet van en is bijna trots op mijn suggesties, mijn verzoeken. Het zou zo gemakkelijk zijn om me in mezelf terug te trekken. Ik zou daar met mijn rug naar hem toe kunnen liggen, over het hek van onze vliering liggen kijken naar de nagenoeg kale kamer beneden en de gordijn-

loze ramen die glanzen in het straatlicht. Maar ik dwing mezelf te concentreren op hoe ik nu ben, mijn pure zelf, ronddartelend zonder familiebanden of erfenis. En als die persoon schuif ik mijn been over hem heen en duw me tegen hem aan zoals hij het lekker vindt, wetend dat de seksuele activiteit me beschutting zal bieden.

Als ik de volgende ochtend vanaf de vliering naar beneden klauter, zit Jona op de bank een kom corn flakes te eten, zijn wollen sokken lubberen aan zijn voeten, alsof hij er kilometers op heeft rondgelopen. Ik zie een strook bleke huid waar zijn t-shirt door de kussens wordt opgestroopt.

‘Een van een trap afdalend naakt,’ zegt hij glimlachend met een mondvul cornflakes.

‘Behalve dat ik een shirt aan heb.’

‘Niet zoals ik het uit deze hoek zie.’

Ik ga extra zwierig lopen en haal de koffie uit de vriezer.

‘Wat gaan we aan je oom doen?’

‘Ik heb de vluchten bekeken. De begrafenis haal ik niet.’

‘En dat andere?’

‘Ik weet nog steeds niet zeker of ik wel moet gaan.’

‘Je hebt het Aliki al beloofd.’ Hij zegt haar naam met zware medeklinkers, Amerikaanse klanken die hij vóór in zijn mond uitspreekt.

‘Ze kan de spullen voor me opslaan. Dan kan ik er een andere keer naar kijken.’

Ik laat de koffiemolen draaien.

‘Misschien moet ik wel met je meegaan.’

‘Wat?’

‘Je weet wel,’ zegt hij. ‘Meegaan, de familie ontmoeten. Indruk maken op de familie,’ zegt hij, en hij zet zijn kom in de gootsteen en gaat met een sprongetje op het aanrecht zitten.

‘Ik ga geen familiecrisis oplossen door nog een familiecrisis aan mijn leven toe te voegen.’

‘Zeg je soms dat ik een crisis ben?’

‘Jona, ik kan niet zomaar met je aan komen zetten.’

‘Waarom niet?’

Ik kijk hem een hele tijd aan en begin dan het koffiedik weg te lepelen. Hij pakt mijn hand vast en wrijft met zijn duim over de

drie diamantjes van mijn ring. Zijn grootmoeders ring, die hij van zijn ouders aan mij mocht geven.

‘Cal,’ zegt hij.

Ik werp hem een blik toe. ‘Omdat ik er vrij zeker van ben dat je dan meteen weer wegent,’ zeg ik als antwoord op zijn vraag.

‘En dat wil je niet.’ Het is een constatering, maar ik weet dat hij niet zeker is van dat antwoord.

‘Nee, Joe. Dat wil ik niet.’ Hij vindt het fijn als ik hem zo noem.

Ik klop de koffie tegen het aanrecht van de lepel, spoel hem af en gooi hem in de la. Ik vul het filter, zet de koffiemachine aan en geef hem een kus op de wang. Ik stap onder de douche, waar ik het water op heet zet.

Ik blijf onder de douche staan tot ik rode vlekken op mijn huid zie ontstaan. Jona komt binnen om zijn tanden te poetsen en grist een sweatshirt van achter de deur weg. Ik zie zijn silhouet door het douchegordijn heen. Ik neem aan dat hij dat van mij ook kan zien, dat hij weet dat ik daar alleen maar sta te staan en niet mijn haar was of me inzeep.

‘Wil je er later over praten?’ zegt hij. Hij steekt een hand tussen het gordijn door en raakt met de rug van zijn hand mijn gezicht aan. Zijn mouw raakt doorweekt van het water. Het katoen wordt ijskoud als hij hem weer terugtrekt.

‘Trek een droog shirt aan,’ zeg ik tegen hem. ‘Zo meteen krijg je het koud.’

‘Als je wilt, sla ik de wedstrijd wel over.’

‘Het gaat prima met me, Joe.’

‘Oké.’ Hij steekt zijn hoofd naar binnen en plant een kus op mijn schouder.

Na een ogenblik maakt hij de badkamerdeur nog één keer open.

‘Ben rond een uur of één terug. Eerder als niemand anders zo gek is om te komen opdagen.’

‘Oké.’

Hij doet de deur dicht en de stoomwolk in de kleine ruimte dwarrelt in de tocht.

Ik ben blij dat hij weg is en hoop dat zijn rugbyvrienden de felle kou en de huilende wind in het Esplanade zullen trotseren. Ik heb een paar uur nodig om mijn hoofd helder te krijgen.

De champagne was niet alleen voor mijn verjaardag van twee weken geleden. Die was ook voor het bezoek dat Jona me die avond een poosje na het eerste glas deed. Hij stuurde me voor iets de vliering op en toen ik me omdraaide zat hij beneden met zijn lesgitaar Gershwin te zingen. Op het moment dat hij was aanbeland bij het gedeelte over dat hij niet de man was die sommige meisjes zo knap vonden en dat ik de sleutel droeg van zijn hart, kon ik het niet meer droog houden.

Eerst zei ik nee. Ik zei dat ik ons leven heerlijk vond zoals het nu was. Hij drong aan en deed zijn best niet wanhopig te lijken, en daarna probeerde hij het toch maar met wanhoop, voor het geval ik daardoor van gedachten zou veranderen. En dat gebeurde inderdaad. Want ik wil dat soort liefde waard zijn. Ik liet hem de ring aan mijn vinger schuiven en ik hield hem om, maar laat hem altijd tot aan het eind van mijn vinger glijden, gewoon om te kijken hoe het voelt. We doen allebei alsof alles prima is, maar ik weet dat Jona meer van me wil. Ik zie het in elke blik, elke vraag over de toekomst. Elke keer als ik hem naar me toe trek, merk ik dat hij in me wil verdwijnen, of hij wil dat ik in hem verdwijn.

Ik heb Jona in een onmogelijke positie gemanoeuvreerd. Ik wil hem niet de hele waarheid over mijn moeder vertellen en dus zorg ik er zelf voor dat het onvermijdelijk is dat zijn reactie niet aan mijn behoefte voldoet, hoe attent hij ook probeert te zijn. En dat probeert hij echt. Maar het enige wat hij weet is dat ik de bungalow waarin ik ben opgegroeid haatte, en dat ik opgelucht was toen mijn moeder kort na de dood van mijn vader het huis verkocht en naar Griekenland terugkeerde.

Kapot geschopte deurposten, gipsplaten waarin gaten waren geslagen, ingetrapt holle deuren: dat zijn de littekens van een jeugd waar ik het liever niet over heb, een agressie tussen mijn ouders wier emotionele geweld nog veel verder ging dan deze fysieke uiting ervan. Maar misschien was nog wel het ergste dat boven dat alles een sfeer hing alsof ze me waren vergeten, alsof ik was opgegroeid in het land van de Lotuseters van Homerus, en dat niemand meer wist hoe je voor een dochter moest zorgen. Ze sloegen elkaar nooit en ze sloegen mij ook niet. Maar ze haalden

steeds maar weer uit naar de muren waarbinnen ze door hun huwelijk gevangenzaten, mijn familie.

Hoe kon Jona dit nou begrijpen terwijl hij zelf zo'n andere jeugd heeft gehad? Twee jongens en twee meisjes, Jona de eerste, met twee liefhebbende, rustige ouders: een ark van Noach met een hecht gezin. Op de boekenplanken van zijn ouders prijken foto's van vlasblonde kinderen die stralen in de heldere zon van Cohasset, met schepjes en emmertjes of terwijl ze elkaar voorttrekken in een kar. Zijn vader betrapte me een keer toen ik naar die plaatjes keek en wikkelde me in een stille omhelzing. Ik weet niet wat hij wist, want ik had Jona niets verteld.

Ik stap uit de douche en droog mezelf snel af, ik krijg kippenvel op mijn dijen en armen. Ik trek een spijkerbroek en Jona's Boston College sweatshirt aan, dat zo groot is dat het bijna tot aan mijn knieën komt. Ik rol mijn haar in de handdoek en schenk wat koffie voor mezelf in, een modderig, ingekookt brouwsel dat te lang op het plaatje heeft gestaan. Maar ik drink het toch op om ervoor te zorgen dat mijn hoofdpijn niet verder komt dan mijn slapen. Ik zou in plaats daarvan eigenlijk water moeten drinken.

Ik laat me op de bank zakken, zodat de tocht niet tegen de vochtige handdoek om mijn hoofd slaat. Ik moet aan een verjaardag van me denken, mijn zestiende. Er is een handvol vriendinnen uitgenodigd voor een leuk etentje in Boston, iedereen wordt bij ons huis afgezet, drinkt cola die mijn vader ronddoelt terwijl we wachten tot mijn moeder klaar is. En uiteindelijk komt ze tevoorschijn. De moeders van mijn vriendinnen zijn erop gekleed om klussen te doen: corduroybroek, rubberlaarzen en sweaters met opgestroopte mouwen, klaar om wat dan ook aan te pakken. Mijn moeder kleedt zich om bewonderd te worden, in beige broek met plooi en een zijden witte blouse met iets opgevulde schouders. Ze is geen echt lange vrouw, maar op haar plateauzolen torent ze boven de andere moeders uit. Eerst ben ik trots, maar als we klaar zijn om te gaan, kibbelen mijn vriendinnen om een plekje in mijn moeders Saab. Door het passagiersraampje van mijn vaders auto zie ik hoe mijn vriendinnen naar voren leunen, trots zijn als mijn moeder ze complimentjes geeft over hun uiterlijk. In het restaurant maakt iedereen een hele toestand van de wittechocoladetaart

die mijn moeder voor me heeft besteld en de obers zijn allemaal dol op haar. Als we weer thuis zijn en mijn laatste vriendin weg is, raakt ze mijn wang aan en schenkt me een melancholiek glimlachje.

‘Ik hoop dat je het leuk hebt gehad, Calliope.’

‘Dat heb ik, mam,’ zeg ik, en opeens wil ik haar dolgraag geruststellen. ‘Het was hartstikke leuk. Echt.’

Zelfs nu volgt mijn brein de oude routes. Zelfs nu herinner ik me amper de ruzie tussen mijn ouders die ontstond toen ik de cadeautjes van mijn vriendinnen ging bekijken. Armen die beetgepakt werden, schoenen die de kamer door vlogen, een tas die werd ingepakt – misschien voor de show, maar misschien ook niet – en geschreeuw over nonchalante gebaren en doelbewust verraad.

Het is iets na enen als ik Jona hoor binnenkomen. Ik doe mijn ogen dicht en laat me lager op de bank zakken. Slapen is gemakkelijker dan uitleggen waarover ik zit te piekeren.

‘Man...’ begint hij en hij houdt zich vervolgens in. Ik hoor dat hij zijn jasje uitdoet, zijn laarzen op de mat zet en zachtjes zijn snotterige neus snuift. Hij gaat op de rand van de bank zitten, waarop ik met opgetrokken knieën lig. Als hij me kust, schrik ik van zijn koude lippen.

‘Hé,’ zegt hij.

Er zit ijs in zijn haar. Ik pluk er een stukje uit en steek het omhoog zodat hij het kan zien.

‘Je bent bevroren.’

‘Maak me warm.’

‘Hé!’ Ik hap naar adem als hij met zijn handen onder mijn sweatshirt glipt.

‘Kom op, Griekse godin van me,’ zegt hij. ‘Ontdooi deze ijskoude Kelt.’

Zo nu en dan noemt hij me zo en ik heb de moed niet om hem te zeggen dat ik het vreselijk vind. De woorden doen me denken aan zwaar opgemaakte vrouwen met hoog opgekamd haar en armbanden om hun bovenarmen, wel sexy maar niet verleidelijk.

‘Zo dan,’ zeg ik en ik tast onder zijn kleren naar de plekken van hem die warm en een beetje vochtig van het zweet zijn.

Maandagochtend rijd ik langzaam langs de rivier de Charles naar een bocht waar de schoolcampus is gevestigd, naast een nieuw sportcentrum waarvoor ik geld heb helpen inzamelen. De gebouwen ogen deftig maar uitnodigend, dankzij rijen groen getinte ramen op de benedenverdieping. In de buurt van de oostelijke hoek van het hockeyveld is in het graniet een lijst met namen van weldoeners gegraveerd. Namen van mensen van wie ik precies weet hoeveel geld ze hebben en hoe aardig ik tegen ze moet zijn. Als ik nu langs die hoek kom, op weg naar het koloniale huis waarin mijn kantoor gevestigd is, denk ik aan die keer dat Bill Judson me vroeg of ik een van de Wolfeboro Browns was. ‘Nee,’ zei ik tegen hem, ‘maar kijk eens of je een uitnodiging voor me kunt regelen.’ Hij verdubbelde zijn donatie. Elke keer dat hij me tijdens een gebeurtenis tegenkomt, laat hij me weten dat hij nog steeds aan die uitnodiging werkt. Dan pakt hij mijn beide handen vast en trek me zachtjes mee naar zijn vrouw, zijn squashpartner of zijn kleinzoon die nu zelf een senior is, en herhaalt dan mijn grapje, dat in eerste instantie niet als grap bedoeld was. Ik weet zeker dat hij het weet, maar hij is te vriendelijk om er nu mee op te houden.

Zoals gebruikelijk ben ik de eerste. Lucy en Katherine moeten uit de voorsteden komen en Daniel zet zijn dochter af bij het hek, volgens een of andere afspraak waardoor zij elke dag voordat ze de campus betreedt alles achter zich kan laten, totdat ze haar vader weer ziet, blij om naar huis te gaan. Ik trek de deur van mijn kleine kantoor dicht, ga even met mijn jas aan zitten en voel hoe de warmte zich onder mijn wollen coltrui opbouwt. Ik denk aan Nestor, zoals hij aan het reusachtige bureau zit dat hij voor de deuren naar zijn tuin had neergezet. Als kind stond ik dan naast hem, de zon verwarmde mijn rug terwijl hij me de voorwerpen uit zijn verzamelingen liet zien: een fossiel, een steen, een van die flesjes met zand. Als ik ’s zomers in Griekenland aankwam, was zijn huid al donkerbruin van de wandelingen die hij in de lente had gemaakt. Van waar ik stond, kon ik de lichte plekken achter zijn oren zien.

Nestor ging nooit met ons mee naar het strand. Soms was hij op pad, maakte hij een van zijn trips, en soms bracht hij dagen door aan zijn bureau, zat hij in een van zijn vele geschiedenisboeken te

lezen om zich op het schooljaar voor te bereiken. Dan lachte hij en zei dat hij eindelijk in de rol van zijn homerische naamgenoot was gegroeid: de oude man die jongelui raad gaf. Dan zag ik hem 's middags, mijn haar knarsend van het zout. Mijn moeder liet me bij de deur achter, waar broer en zus elkaar snel een kus op de wang gaven voordat ze weer afscheid namen. Als ze al ooit echte gesprekken voerden, dan heb ik daar nooit iets van gemerkt. Toen ik oud genoeg was, kon ik zelf naar Nestors huis en Aliko ging een tijdje met me mee, totdat ze met haar eigen vriendinnen de hort op ging. Hij was altijd dezelfde. Hij was altijd even vriendelijk als we eerst met zijn kleine spulletjes en souvenirs knoeiden en daarna naar muziek luisterden, zijn fotoalbums bekeken of zijn films, waarop mijn familieleden in hortende bewegingen waren vastgelegd.

Ik vroeg altijd of hij de verhalen nog eens wilde vertellen, van toen zij klein waren en die ik zo goed kende van mijn moeders winterse vertellingen. Dat verhaal over de koe die zijn zussen Thalia en Sophia de hooiberg in joeg. Of, mijn favoriet, toen ze met z'n allen naar de kelder van het statige stadshuis vluchtten. Dan hielp ik hem een beetje, bracht hem in herinnering dat hij en mijn moeder op de avond dat de oorlog begon op het balkon van het huis stonden, hoe ze zagen hoe de Italiaanse lichtspookogels fonkelende strepen in de duisternis trokken. Mijn grootmoeder Urania had ze vastgegrepen, doodsbang dat ze werden beschoten, terwijl ze vol verbazing naar de kleuren stonden te kijken. Meestal liet hij mij dit verhaal vertellen, alsof het echt mijn verhaal was. Maar een keer onderbrak hij me en zei: nee, de oorlog is overdag begonnen, en er vielen bommen, er waren geen lichtspookogels. Hij liet me een krantenknipsel uit zijn verzameling zien. En daar stond het, het officiële verslag, onder een kop in vette hoofdletters, waarmee het bewijs werd geleverd dat zijn geheugen klopte.

Naarmate het meer en meer tot me doordringt dat ik in mijn jas steeds meer ga zweten, moet ik denken aan wat hij me vertelde tijdens wat mijn laatste bezoek zou blijken te zijn. Ik was weer in Griekenland, met een goedkope vlucht en dankzij het goede salaris van mijn pas verworven baan op de privéschool. Ik was op het laatste moment van gedachten veranderd over de man met wie ik

erheen zou gaan, dus ik was alleen, zocht in Nestors vertrouwde omgeving even afleiding van mijn fouten. We bekeken oude foto's en ik vroeg hem naar een familielid dat ik niet kende. Hij noemde een naam, die ik me nu niet kan herinneren, onderbrak zichzelf toen en legde zijn hand op die van mij. 'Er zijn dingen die je moet weten, Calliope,' zei hij. 'Maar niet nu.' Ik ga plotseling rechtop zitten en schudt mijn jas uit. Wat moest ik volgens hem dan weten en waarom moest ik wachten – tot zijn dood – om daarachter te komen?

Er wordt op de deur geklopt en Lucy steekt haar hoofd naar binnen.

'Goedemorgen,' zegt ze en ze kijkt me nogmaals aan als ze mijn gezichtsuitdrukking ziet. 'Wat is er? Heeft Bart Wilcox weer een van zijn misplaatste opmerkingen gemaakt?'

Ik trek mijn gezicht weer in de plooi. 'Nee, hoor. Je betrapt me net op het moment dat ik met de boeken aan het knoeien ben,' zeg ik met een grote grijns.

Ze schudt geamuseerd haar hoofd. Op kantoor vinden ze me maar een rare.

Ik wacht tot ze weg is en laat me in de stoel naar achteren vallen, terwijl ik nog steeds denk aan wat Nestor op die dag vijf jaar geleden tegen me zei. Ik ging toen halsoverkop uit Patras weg, wist niet hoe gauw ik uit de stad weg moest komen door de akelige dingen die mijn moeder zei. Als Nestor me toen had verteld wat ik volgens hem moest weten, vraag ik me af of ik dan wel was teruggedaan om hem weer te zien. Ik vraag me af of ik iets te weten was gekomen waardoor het gemakkelijker voor me was geweest om terug te gaan. Maar nu leg ik de verantwoordelijkheid alleen maar bij iemand anders neer. Is het niet mijn eigen schuld dat ik mijn familie in geen jaren heb gezien? Was het in diezelfde zomer niet mijn eigen beslissing om weg te lopen, niet alleen voor mijn moeder maar ook voor Griekenland, en zelfs voor familieleden die me nooit enig kwaad hebben gedaan?

Na mijn werk parkeer ik de auto voor ons gebouw, ren naar boven om mijn spullen weg te brengen en ga op weg voor mijn afspraak met Jona.

Het lampje van het antwoordapparaat knippert. Ik druk op de knop en loop weg terwijl de computerstem me vertelt dat er één bericht is. De enige mensen die naar onze vaste lijn bellen zijn Jona's ouders en mijn moeder. Maar toch word ik overvallen als mijn moeders melancholieke toon uit het apparaat opklinkt. Ik loop de kamer weer in, houd mijn lippenstift midden in de lucht vast en luister. Ik klem mijn kaken op elkaar.

‘Calliope. Vandaag hebben we je oom begraven.’ Zoals zij het zegt, klinkt het alsof ik met opzet ben weggebleven in plaats van dat ik het te laat wist om de reis te kunnen maken. ‘Iedereen was er. Althans, iedereen die nog in leven is. Alike zei tegen me dat ze je heeft gebeld. Maar je hoeft niet te komen. Ik kan regelen dat Nestors spullen worden weggegeven of...’ Haar stem sterft weg, uit haar toon spreekt minachting. ‘Bel me zodat ik je kan vertellen wat je moet doen voor een volmacht. Ik weet niet waarom Alike je heeft gebeld. Ze had hier buiten moeten blijven. Je hoeft niet te komen. Oké?’ Ze zwijgt even alsof ze op antwoord wacht. ‘Geia,’ zegt ze. Op mijn gezondheid.

‘Mooi is dat,’ mompel ik tegen het appartement.

Ik speel het bericht nogmaals af. Het is een virtuoos optreden. Schuldgevoel, meegevoel, misprijzen en ondankbaarheid allemaal in zesentwintig seconden samengeperst. Nestors woorden echoën in mijn hoofd: ‘Er zijn dingen die je moet weten. Maar niet nu.’ Er is iets nieuws aan de hand met mijn moeder en ik moet zien te ontdekken wat dat is. Ik stift mijn lippen, pak mijn schoudertas en doe de deur achter me op slot, klaar om tegen Jona te zeggen dat ik absoluut naar Griekenland ga.

Ik loop het afstapje van The Sevens af en stamp de sneeuw van mijn voeten voordat ik de zware houten deur opentrek. Zelfs voor een bar is het donker in The Sevens. Mensen gaan daar niet naartoe om gezien te worden; ze willen daar lachen en drinken. En dat is ons groepje dan ook aan het doen wanneer ik het zie, op de eerste rij voor een televisie, waarop een ijshockeywedstrijd met de Bruins te zien is. Jona staat stevig op beide voeten, glimlacht en kijkt niet naar de wedstrijd. Ted is hem een rugbyverhaal aan het vertellen en illustreert de actie met zijn handen. Iedereen om Jona heen is aan het bewegen, gebaren en zwaaien, maar Jona staat stil.

Ik voel een lichte zucht van herkenning en opluchting als ik hem zie en hoop maar dat niemand het in de gaten heeft.

Ik loop voorzichtig om een groep dartsspelers heen, knik naar Ben achter de bar, manoeuvreer me door de menigte en grijp Jona bij de arm.

‘Hé,’ roept hij en hij draait zich om. Mensen beginnen te roepen naar een vechtpartij die tijdens de wedstrijd van de Bruins uitbreekt. Het is te lawaaiig om veel te zeggen, dus ik geef hem een zoen.

Ik kijk of ik Marcus zie, we vieren vandaag de eerste dag van zijn nieuwe baan.

‘Nog steeds in dienst?’ vraag ik en ik doe mijn best om boven de tot bedarende komende stemmen uit te komen.

‘Yep.’

‘Maar morgen wordt hij opgepakt wegens handelen met voorkennis,’ zegt Jona.

‘Dat is ook gauw,’ zeg ik. ‘Jammer hoor.’

‘Hij staat ons al de hele avond aandelentips te geven.’

Marcus slaat toegeefflijk zijn ogen ten hemel. Hij heeft voor de gelegenheid zijn haar in een nieuw model laten knippen, aan de achterkant en van opzij extreem kort. Ik strijk met mijn hand over zijn nek, voel aan de achterkant van zijn lekkere, donkere haar.

‘Ziet er goed uit,’ zeg ik.

‘Hij lijkt zo een beetje op de jonge Demi Moore, vind je ook niet?’ roep Jona.

Marcus geeft hem een zet tegen de borst en zegt: ‘Callie, waar heb je deze vent vandaan?’ Hij woelt door Jona’s haar en verkreukelt de voorkant van zijn overhemd en stropdas.

‘We hebben vandaag groot nieuws over de New Bedford-zaak binnengekrepen,’ zegt Jona.

‘O ja?’

‘We hebben gewonnen.’ Hij geeft me een smakkerd op mijn mond.

‘O ja?’ roept Marcus. ‘Ga jij nou een beetje de show stelen?’

‘Jona, dat is geweldig,’ zeg ik. Ik buig me naar hem toe en zeg tegen hem: ‘Vanavond seks om het te vieren.’

‘Ik neem nog een biertje,’ zegt Marcus tegen me. ‘Want dit is mijn feestje. Wil je er een?’